

het overige moet ze haar krachten sparen, want hare kunst, plastiek en muziek ineenen, eischt ontzaglijk veel. Daarbij reist ze en geeft ze les, waarover straks meer, wat alles haar tot een bestaan van regelmaat dwingt en lachend weer vertelt ze, van den zoogenaamden pretkant van Parijs niets te kennen en nog geen enkelen nacht in Montmartre te hebben doorgebracht.

Het gesprek begon over haar afkomst uit Castillaanschen en Andaloesischen bloede, waardoor die twee kanten van de bij uitstek Spaansche kunst in haar tezamenkwamen. Dit was een prachtige voorwaarde voor haar ontwikkeling. Argentina heeft van haar prilste jeugd af gedanst. 't Begon op het vijfde jaar en op haar negende trad ze al in het openbaar op. Haar ouders waren er als alle ouders tegen, dat ze de dansloopbaan koos, want hierop kwam Argentina herhaaldelijk in den loop van het ongedwongen gesprek terug: de Spaansche dans is deerlijk in verval. Tot een tingeltangelvermaak is ze geworden, al bleef ze bij de zigeuners nog in eere. Maar zooals dat vroeger ging, dat jongens en meisjes op straat hun vreugd uitvierden in den dans, dat komt haast niet meer voor. Wel weet Argentina van vrouwen van wel zestig, die zelf deze kunst onderwijzen en ze nog beoefenen met een lenigheid, waarbij men dien leeftijd vergeet.

Daarbij komt het gesprek op de Russische danseres Pawlowa, voor wie zij een warme vereering heeft en ze spreekt over de verwantschap, hoe verwonderlijk ook, tusschen den Spaanschen en den Russischen dans. In het algemeen heeft ze bij Russen aanpassingsvermogen voor haar opvattingen bemerkt en op het oogenblik is er bij haar vrouwelijke leerlingen een enkele man, een Rus, over wien ze voor het overige niet zeer tevreden is. Die affiniteit geldt vooral voor de baskische dansen.

Argentina zou voor zang worden opgeleid, want ze had, heeft misschien nog, een aangename alt. Op de muziekschool te Madrid trok ze de aandacht en de vorderingen kostten haar geen moeite. Vooral herinnert ze zich de examens, waar proeven van bekwaamheid werden afgelegd, die voor haar het genot van openbare uitvoeringen kregen. Toen stierf haar vader en het meisje moest naar een broodwinning uitzien. Ze kwam aan het Madrileensche operaballet, waar ze het enkele jaren uitgehouden heeft. 't Was haar een gruwel gelijk alle operaballetten, ook dat te Parijs, koud, zonder leven en heerlijkheid. Toch betreurt ze niet dit louteringsvuur te zijn doorgestaan, want ze beschouwt het uit het oogpunt, vanwaar ook teeken- en schilderacademies voor echte talenten van voordeel kunnen zijn. De passen zijn er haar ingestampt en al moet ze veel daarvan later hebben afgeleerd om geheel zich zelf te worden, toch heeft die leerschool als een proefsteen dienst gedaan.

Daarna is haar reizen en trekken in Spanje begonnen. Veel heeft ze